

# “Ara conec millor els meus límits”

**C**om va ser l'experiència de treballar, per primera vegada, amb un director japonès a *El grito*?

—Va ser fantàstica. Al principi pensava que tindria moltes dificultats per entendre el que ell voldria a l'hora de dirigir, però sóc una persona molt curiosa amb les llengües estrangeres. Sobretot, em vaig quedar impressionada de la manera com Shimizu fa servir la càmera, com busca en tot moment el millor lloc perquè cada pla tinga el sentit que ell vol. De tota manera, és molt complicat treballar en dos idiomes diferents, però açò em va fer que m'esforçara a captar altres coses a les quals normalment no done importància als rodatges, com ara un tipus de comunicació que no es basa en la paraula. I això m'ha servit perquè ara, quan viatge, tinga molt més respecte per altres cultures.

—Precisament *El grito* és la tercera versió que fa el mateix director, Takashi Shimizu, de la mateixa pel·lícula.

—Sí, és un cas molt curiós, però crec que per a ell és una oportunitat única, que els altres no tenim. A mi em fa una mica d'enveja, perquè, com a actriu, pense que és molt important saber quan fas les coses bé o malament i tornar enrere per intentar fer-les millor. Shimizu va tenir l'ocasió de fer-ho, i això va ser com una culminació del seu treball, a més d'una gran oportunitat de convertir-se en un director famós a tot el món.

—*El grito* es va rodar al Japó. Què li va semblar el país?

—Era la primera vegada que hi anava i em vaig quedar molt sorpresa pel tipus de mentalitat del país. M'agrada molt el respecte per les tradicions que tenen els japonesos, així com el respecte per l'altre. A més, em vaig aficionar al menjar japonès.

—Potser un dels principals reptes d'*El grito* per a vostè és que va haver d'interpretar moltes seqüències sense diàlegs...

—Sí, però va ser magnífic. Efectivament va ser un repte, perquè interpretar sense dir res significa que t'has de posar molt al personatge i traure'n tot el que et demana. Però va ser un treball que em va ajudar molt per conèixer els meus límits, i crec que, després d'haver fet *El grito*, podria treballar en qualsevol paper.

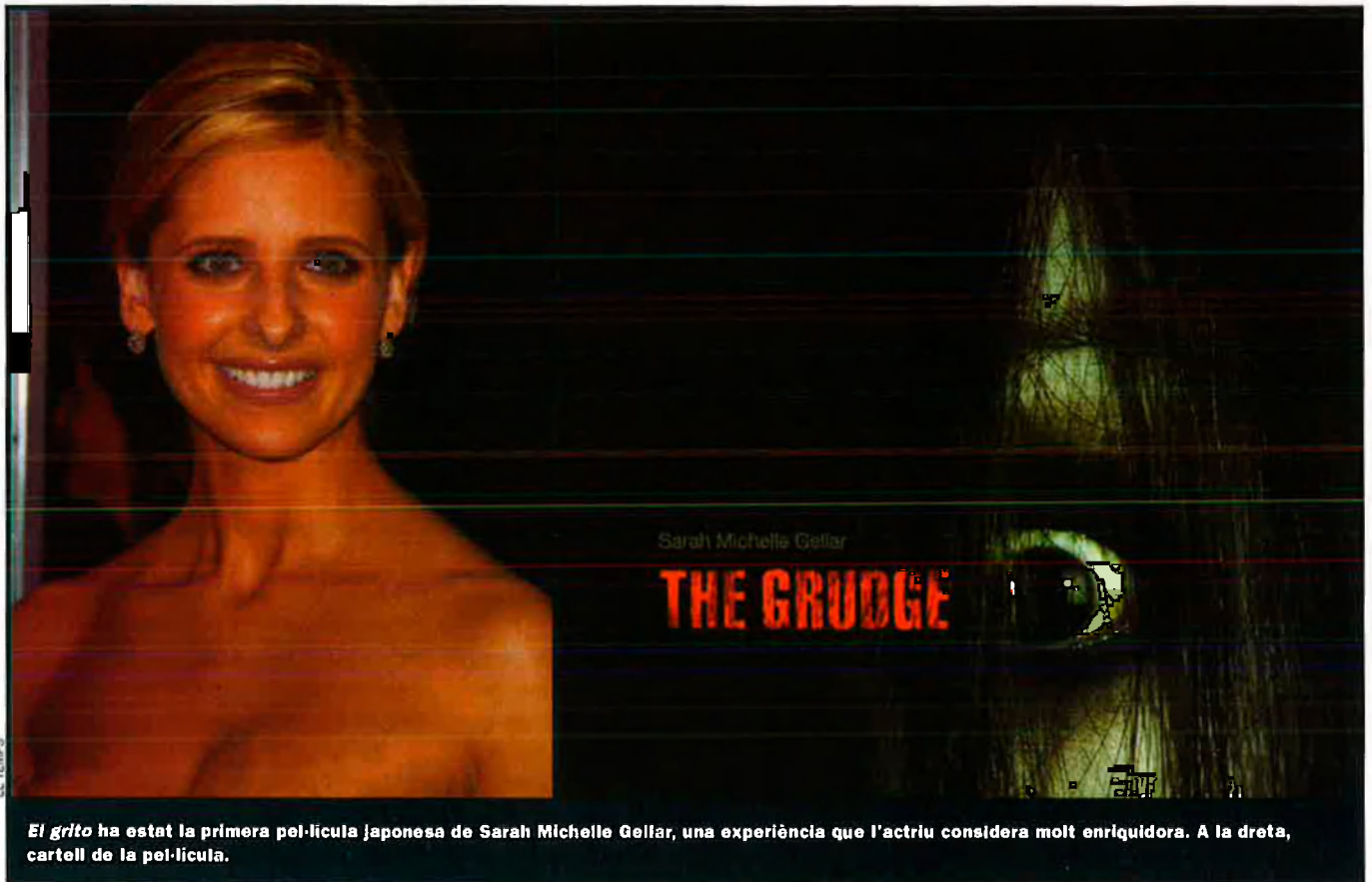
—Sembla que el gènere fantàstic és el que millor li quadra per a les seues característiques...

—A mi m'agraden els papers de dona amb caràcter, els personatges forts, i al gènere fantàstic he trobat aquesta faceta de la meua personalitat que puc projectar sobre la pantalla. Espere continuar fent papers interessants, encara que no em marque objectius, ja que, després, si no hi arribes, et quedes molt decebuda.

—De fet, sembla que el seu pròxim projecte és *Southland Tales*, un musical, la qual cosa comporta, per tant, un gran canvi de registre per a vostè.

—Sí, estem en procés de preproducció i efectivament *Southland Tales* és un musical. Però he de matisar que jo no intervinc a la part musical. Ri-

L'actriu Sarah Michelle Gellar (Nova York, 1977) va visitar Catalunya el passat desembre per promoure a Europa de 'The grudge' ('El grito'), que es va estrenar al nostre país la setmana passada. La protagonista d'una de les sèries de culte més famoses dels últims temps, la juvenil 'Buffy Cazavampiros', va parlar amb EL TEMPS de la seua carrera professional i dels seus gustos.



El grito ha estat la primera pel·lícula japonesa de Sarah Michelle Gellar, una experiència que l'actriu considera molt enriquidora. A la dreta, cartell de la pel·lícula.

chard Kelly, el director, és una persona molt hàbil a l'hora de visualitzar les coses, té una manera de veure la realitat una miqueta divertida, i la pel·lícula té un vessant musical i un altre que no ho és.

—Quines diferències troba entre el cinema de terror asiàtic i el que es fa a Hollywood?

—A Hollywood, el cinema de terror és més violent, es busca més l'esglai i que t'explote a la cara. És més gràfic i més impactant. Tantmateix, crec que el cinema de terror asiàtic es fixa més en la lírica de les situacions. M'agraden molt els silencis que es produeixen a les pel·lícules asiàtiques, perquè pense que, a la fi, fan més por que qualsevol esglai en una pel·lícula de Hollywood.

—I això com es tradueix en el treball d'una actriu?

—És una experiència més personal, la qual cosa significa que has de treballar més el personatge i fer-lo teu, i afegir-li les teues experiències.

—Una vegada ha acabat la pel·lícula,

**“El cinema asiàtic combina històries íntimes amb una manera de veure la realitat a la qual no estem gaire acostumats”**

troba molts defectes quan es veu a la pantalla?

—Naturalment. Sempre trobe alguna cosa que hauria pogut fer millor... De fet, és una feina molt dura veure't a la pantalla i no poder-ho rectificar.

—Sol veure cinema asiàtic?

—Sí, m'interessa prou, però no tinc gaires oportunitats de veure'n als Estats Units. El cinema de Hollywood és molt tancat i per a nosaltres els ame-

ricans és difícil accedir a pel·lícules estrangeres. En tot cas, m'interessa el cinema asiàtic perquè crec que combina les històries íntimes amb una manera de veure la realitat a la qual no estem gaire acostumats en el cinema de Hollywood. Conec prou el cinema de terror japonès i crec que és un pas més endavant del que es fa actualment a la resta del món, però també m'agraden pel·lícules com ara *Shaolin Soccer*, que és un film molt divertit.

—I quin tipus de cinema li agrada?

—M'agrada el bon cinema. I això vol dir les pel·lícules que em facen sentir alguna cosa. Només sóc capaç d'estar dues hores veient una pel·lícula si realment em toca el cor, siga de la manera que siga.

—Com du la seua popularitat?

—La veritat és que no la duc gaire bé. Jo tinc un treball, que és el d'actriu, i també tinc la meua vida privada, amb la meua família i els meus amics. Però sé que la popularitat exigeix que moltes vegades aquesta fron-

tera siga molt feble i que el públic vulga saber alguna cosa més sobre la meua vida i tot el que faig quan no estic treballant. És un món molt estrany, que fa que la vida dels qui ens dediquem a la interpretació siga també molt estranya. Això, per a mi, està començant a ser una càrrega, últimament.

—I potser ho diu perquè el món de Hollywood és molt cruel amb els qui hi treballen...

—Jo vaig començar a treballar al cinema als quatre anys, m'agrada amb passió i sempre he tingut experiències positives a Hollywood. Potser és un món cruel per als qui no han tingut sort, però aquest no ha estat el meu cas.

—Parlem del personatge que l'ha fet famosa a tot el món. Creu que haver treballat a *Buffy*, *cazavampiros* l'ha encasellada en aquest paper?

—No, tot al contrari. Estic molt contenta d'haver fet aquest paper durant set anys, ja que hi ha molta gent que encara veu la sèrie, i això m'ha obert milers de portes. Hi ha gent que pot creure que açò em pot limitar, però ara puc interpretar diferents papers en diferents pel·lícules, i la gent ho accepta.

—Quin creu que va ser el secret de l'èxit de *Buffy*?

—No crec que hi haja hagut un secret específic pel qual *Buffy* es va convertir en una sèrie d'èxit. Treballar a la televisió significa que ets popular i que et veuran moltes persones a les seues cases. *Buffy* tenia alguna cosa que enganxava els joves, per això es va convertir en una sèrie de culte.

—S'ha plantejat alguna vegada tornar a la televisió per fer alguna altra sèrie?

—*Buffy* va ser una sèrie extraordinària, i per a mi, una experiència única. Però treballar a la televisió és molt dur. Hem de pensar que van ser vuit anys treballant a un ritme de cinc dies per setmana i moltes hores al dia. Per això es necessita molta energia, i ara mateix no crec que la tinga per fer-ho de nou.

—Després de treballar durant vuit anys a la sèrie, i amb el pas del temps,

quin és l'episodi que recorda amb més estima?

—M'agrada molt un episodi de la tercera temporada que es diu "The Prom", perquè mostra ben bé de què tracta la sèrie, és a dir, els intents de *Buffy* de ser una persona normal, que ajuda els altres.

—Quina és la diferència principal entre treballar al cinema i a la televisió?

—El temps. El temps a la televisió és fonamental, perquè es treballa a contrarellotge, i al cinema es poden fer les coses més tranquil·lament, repetir els plans i preparar més els personatges.

—*Buffy* la va convertir en un mite sexual per a milions d'adolescents de tot el món. Com ho du?

—[Rialles.] De la següent manera. Quan m'alce del llit al matí, em mire a l'espill i pense si realment sóc un mite sexual com tu dius.

—Li agradaria interpretar *Buffy* al cinema?

—Ja es va fer una pel·lícula sobre *Buffy*, i el fet és que no va tenir molt bona acollida. La interpretava una altra actriu. Durant les dues primeres temporades de la sèrie va córrer el rumor que es faria una pel·lícula a partir de la sèrie, però jo sempre he estat una mica reticent a treballar en el cinema el mateix paper que interpretava a la televisió; de fet, en el primer film sobre *Buffy*, no vaig voler participar-hi. Cal tenir en compte que en una pel·lícula hi ha un principi i un final, característica que, precisament, no existeix en la sèrie.

—Hem estat parlant durant l'entrevista del cinema de terror. A què té por vostè en la vida?

—A coses com aquestes... [Riu]. Sí, ho dic seriosament, tinc molta por a parlar de mi mateixa davant dels periodistes.

Paco Gisbert

Un treball acurat i de tota actualitat que avui, més que mai, no pot faltar a la seua biblioteca

Antisemitisme després d'Auschwitz  
Contra la nova judeofòbia



**Antisemitisme després  
d'Auschwitz**  
**Contra la nova judeofòbia**

Pere Bonnin  
Joan B. Culla  
Vicent Martí  
J. F. Mira  
Marta Pessarrodona  
Pilar Rahola  
Vicenç Villatoro

Reserveu-lo a la vostra llibreria

edicions **3i4** València